

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/151/2017
Identifikačné číslo spisu: 1514207154
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1514207154.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L., bývajúceho v N., zastúpeného advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s.r.o., so sídlom v Bratislave, Digital Park II, Einsteinova 25, proti žalovaným 1/ Hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom v Bratislave, Primaciálne námestie 1, IČO: 00 603 481, 2/ TECHNOLPOL SERVIS, a. s., so sídlom v Bratislave, Kutlíková 17, IČO: 35 700 840, o určenie neplatnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 6 C 156/2014, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 14. februára 2017 sp. zn. 5 Co 43/2017 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (v poradí druhým) zo 16. mája 2016 č. k. 6 C 156/2014-117 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu - Kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena č. 04-14-001-2013 uzavretej 29. januára 2013 medzi žalovaným 1/ a žalovanou 2/, ktorej predmetom bolo prenechanie pozemku vo vlastníctve žalovaného 1/ do vlastníctva žalovanej 2/, výmenou za finančné plnenie žalovanej 2/ na účet žalovaného 1/. V odôvodnení s poukazom na § 9b zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov uviedol, že žalovaný 1/ dodržal zákonné ustanovenia ohľadom ceny za predaj predmetného pozemku ako aj lehotu na zverejnenie zámeru previesť majetok obce. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 149 ods. 1 O.s.p.

2. Súd prvej inštancie uznesením z 29. júla 2016 č. k. 6 C 156/2014-174 neodpustil žalobcovi zmeškanie lehoty na podanie odvolania voči rozsudku zo 16. mája 2016 č. k. 6 C 156/2014-117.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 30. novembra 2016 sp. zn. 6 Co 356/2016 odvolanie žalobcu voči uzneseniu súdu prvej inštancie z 29. júla 2016 č. k. 6 C 156/2014-174 podľa § 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. a/ až o/ zákona č. 160/2015 Z.z.

Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) ako neprípustné odmietol. Zároveň zamietol návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu alebo do rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní generálneho prokurátora z dôvodu, že odvolanie proti uzneseniu o neodpustení zmeškanej lehoty na podanie odvolania zo zákona nie je prípustné.

4. Odvolací súd uznesením zo 14. februára 2017 sp. zn. 5 Co 43/2017 odvolanie žalobcu voči rozsudku ako oneskorene podané odmietol v zmysle § 386 písm. a/ C.s.p. Uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobcovi doručený 28. júna 2016, zákonná lehota na podanie odvolania uplynula v zmysle § 121 ods. 2 C.s.p. dňom 13. júla 2016, odvolanie bolo žalobcom podané na súde prvej inštancie 18. júla 2016, spolu so žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty na jeho podanie. Zdôraznil, že súd prvej inštancie uznesením z 29. júla 2016 č. k. 6 C 156/2014-174, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. augusta 2016, žalobcovi zmeškание lehoty na podanie odvolania neodpustil. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 C.s.p.

5. Proti tomuto uzneseniu dovolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) s tým, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (§ 420 písm. e/ C.s.p.), a súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Vádu zmätočnosti podľa § 420 písm. e/ C.s.p. dôvodil tým, že o odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol nesprávne obsadený odvolací senát dovolacieho súdu, pretože vec mala byť rozhodnutá nie v senáte 5 Co, ale v senáte 6 Co. Poukázal na skoršie rozhodnutie dovolacieho súdu z 30. novembra 2016 sp. zn. 6 Co 356/2016 o odmietnutí odvolania žalobcu, kedy o odvolaní voči uzneseniu súdu prvej inštancie z 29. júla 2016 č. k. 6 C 156/2014-174 o neodpustení zmeškania lehoty na podanie odvolania žalobcom, rozhodoval senát 6 Co, pričom podľa rozvrhu práce dovolacieho súdu účinného v čase predloženia odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie rozhodne ten odvolací senát, ktorému bola podľa poradia pridelená prvá vec a preto mal odvolanie prejednať senát 6 Co. Vádu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dôvodil tým, že odvolací súd v dovolaní napadnutom uznesení nijako neodôvodnil, prečo nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania o odvolaní proti rozsudku. V dôvodoch dovolania ďalej podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci. Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal napadnuté uznesenie dovolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolateľ podal návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 C.s.p.

6. Žalovaní 1/ a 2/ sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana riadne zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

9. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti C.s.p. treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie dovolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

10. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

12. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

13. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p.

14. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

17. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. e/ C.s.p. a zároveň z § 420 písm. f/ C.s.p. Z ustanovení C.s.p., ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy takéto súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania.

18. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení C.s.p. bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 C.s.p. je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C.s.p., c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ C.s.p., dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

19. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá C.s.p.).

20. Z právnych záverov vyjadrených v tomto uznesení veľkého senátu vychádzali už dovolacie senáty najvyššieho súdu vo viacerých rozhodnutiach (napríklad 1 Cdo 196/2016, 3 Cdo 55/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 140/2016, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 49/2017).

21. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) dosiaľ odmietol všetky sťažnosti, ktoré boli podané proti rozhodnutiam vychádzajúcim z právnych záverov vyjadrených v uznesení veľkého senátu (porovnaj napríklad I. ÚS 380/2017, II. ÚS 465/2017, II. ÚS 512/2017, III. ÚS 614/2017). Ústavný súd pri tom konštatoval, že rešpektuje nielen koncepciu opravných prostriedkov, tak ako si ju nastaví najvyšší súd, ak je to v medziach ústavy (II. ÚS 398/08), ale aj výklad a aplikáciu ustanovení civilných procesných kódexov upravujúcich dovolacie dôvody tak, ako si ich nastaví najvyšší súd (II. ÚS 436/2017, II. ÚS 465/2017, II. ÚS 513/2017). Opakovane už tiež uviedol, že posúdenie splnenia podmienok, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (I. ÚS 604/2014, II. ÚS 109/02, III. ÚS 331/06) a že otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti, ktorej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02).

22. Trojčlenný senát 4 C najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcu len podľa ustanovenia § 420 písm. e/ C.s.p. (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska § 420 písm. f/ C.s.p.).

23. Žalobca v danom prípade tvrdí, že napadnuté uznesenie bolo vydané v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. e/ C.s.p.

24. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané sudy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

25. Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e/ C.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

26. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

27. Ústavný súd opakovane judikuje, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08). Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Je nutné dodať, že tu nejde o rozvrh práce bez ďalšieho, ale rozvrh práce súladný so zákonom a nadzákonnými normami.

28. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je teda súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj zásada pridelovania súdnej agendy sudcom (splňajúcim uvedené predpoklady) a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“. Ak teda sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho pravidla (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 420 písm. e/ C.s.p. za nesprávne obsadený.

29. Dovolací súd predovšetkým skúmal, či vybraný senát (ne)bol v danej veci určený v súlade s rozvrhom práce a teda, či súd (ne)bol správne obsadený.

30. Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

31. Podľa § 50 ods. 2 písm. a/ zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd.

32. Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridelujú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Súdnym úradníkom sa pridelujú veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

33. Podľa § 51 ods. 2 zákona o súdoch podmienka náhodného výberu podľa odseku 1 je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov.

34. Podľa bodu IV. odsek 4. Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2017 (jeho znenia v čase, kedy vec došla na súd), ktoré sú súčasťou Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2017 (ďalej len „Zásady“), veci zrušené odvolacím súdom a vrátené súdu I. inštancie a znovu predložené na rozhodnutie o odvolaní o tom istom predmete rozhodovania sa zapisujú do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil, pod novú spisovú značku. V prípade, že tento sudca alebo senát vybavuje už len agendu iného súdneho registra (napr. z dôvodu preloženia na iné kolégium), alebo je do jeho súdneho oddelenia nápad zastavený, vec bude pridelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR.

35. Z obsahu spisu vyplýva, že senát 5 Co odvolacieho súdu uznesením z 21. októbra 2015 sp. zn. 5 Co 710/2014 na odvolanie žalobcu zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie z 2. júla 2014 č. k. 6 C 156/2014-58 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vzhľadom na túto skutočnosť bolo odvolanie žalobcu proti v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie zapísané pod novú spisovú značku senátu odvolacieho súdu, ktorý vec zrušil, a to senátu 5 Co. Nie je preto správny názor žalobcu, že o odvolaní proti rozsudku (v poradí druhému) mal rozhodovať senát 6 Co. Senát 6 Co rozhodoval o

odvolaní proti uzneseniu, pričom rozvrh práce Krajského súdu v Bratislave neupravuje, že o odvolaní proti rozsudku bude rozhodovať senát, ktorý rozhodoval v tej istej veci o odvolaní proti akémukoľvek uzneseniu vydanému v prejednávanej veci. Rozvrh práce krajského súdu v Bratislave upravuje situáciu, kedy senát odvolacieho súdu rozhodoval o odvolaní proti rozsudku a rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Len v prípade, že v takejto veci súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodne, zapíše sa vec na rozhodnutie do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil, pod novú spisovú značku. V prejednávanej veci bol senátom, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie senát 5 Co a preto rozhodnutie o odvolaní o tom istom predmete rozhodovania sa zapísala do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil, t. j. do súdneho registra 5 Co.

36. Podľa dovolacieho súdu spôsob, akým bola v danom prípade posudzovaná vec pridelená senátu 5 Co, nevybočuje z rámca rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave platného v čase, kedy vec došla na súd, resp. z rámca zákona o súdoch, najmä tých jeho ustanovení, ktoré sa týkajú spôsobu pridelenia vecí. Prípustnosť dovolania preto z § 420 písm. e/ C.s.p. nevyplýva.

37. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta existenciu procesnej vady uvedenej v § 420 písm. e/ C.s.p. Najvyšší súd preto jeho dovolanie, prípustnosť ktorého nevyplýva z tohto ustanovenia, odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

38. Žalovaní 1/, 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.